

Vlny kolébaly lodí a ta se poklidně nechala unášet jejich laskáním. Koráb, ne moc velký ale ani ne moc malý, se plynule blížil k přístavu pod paprsky poledního slunce. Zatímco na jiných korábech ale posádka v tuto chvíli provolávala své díky moři a jeho bohyním, tak zde bylo mrtvolné ticho. To bylo narušováno jen hvízdáním jediného námořníka tohoto plavidla.

Red Sabre, kapitánka a majitelka té nejúžasnější lodě Drakonis, jenž brázdila mořské cesty, se hnala za novým cílem. Prvním bodem v její cestě bylo najít novou posádku. O svou minulou přišla před pár týdny a ještě stále se jí srdce hroutilo pod tíhou smutku a zoufalství, když si vzpomněla na to, co ji postihlo. A byla to z velké části její chyba.

Kdyby jen byla pozornější.

Zahnala chmury a nejistě se usmála. Byla tvrdá, ale události minulých dnů byly opravdu unavující. Nedostatek spánku a podvýživa na mladé kapitánce zanechaly stopy.

Ovládala kormidlo jako mistr, ale časté mikrosnáčky způsobily nejednu změnu kurzu. Znova se rozpomenula na svou posádku.

Kdyby ta minulé posádka za něco stála.

Myšlenkami nebo možná i sny zabloudila do svých vzpomínek na dobu před dvěma lety a dříve, než se stačila zastavit v rozpomínání, ošklivé vzpomínky ji zaplnily mysl. Vyjekla a otevřela oči. Další z těch zpropadených ztrát vědomí...

Rudá pegasí klisna se zahleděla na slunečnou oblohu bez mráčků. Pozvedla kopýtko a pohrozila mu.

“Ty a tvoje omamný teplo! Poník aby se z tebe zbláznil! Uspat by jsi mě sakra chtělo, ale to ti neprojde!”

Saber skousla rty a ze všech sil se soustředila na plavbu. Náušnice v jejím levém uchu se zakývala ve větru. Saber si pročísla hřívu a odplivla si na zem.

“Už abych tam byla. Těš se, Tall Tale, konečně se vracím.”

První známky přibližujícího se přístavu poznala Saber velice záhy. Několik lodí, které mījela, se vzdalovalo a mījilo na širé moře, kdežto jiné stejně jako rudá pegaska mījily do vod přístavu. Saber bylo do zpěvu. Už brzy si najde novou posádku, snad mnohem lepší než tu minulou a rozhodně věrnější. Téměř hystericky se začala smát, když uviděla frontu, která u přístavu panovala. Nezdálo se, že by odbavování lodí šlo zdejší osádce přístavů moc rychle...

Nakonec ale byla mile překvapena. Jeden z námořních kapitánů, když se na něj usmála, ji uvolnil místo ve frontě, a tak rudá kapitánka o dost dříve mohla konečně zakotvit.

Lod' konečně přirazila k molu a Saber z posledních sil zajistila lod'. Zabralo ji to víc času než obvykle, protože nejen že byla sama, ale také už několik dní pořádně nespala. Možná byla paranoidní, ale nehodlala se nechat přepadnout na otevřeném moři. Už tak byl zázrak že se tak nestalo. Fortuna byla při ní.

Saber při zajišťování lodi vyrušilo zakašlání. Otočila se po zvuku a na molu uviděla nějakého zdejšího úředníčka s dvěma gorilami jako ochrankou. Saber si povzdechla a vyrazila ke kraji paluby.

“Co potřebujete, džentlemani?” pronesla s úsměvem a děkovala své vlastní chytrosti, že pirátskou vlajku stáhla už minulého dne.

“Přišli jsme na zběžnou kontrolu. Jste obchodní lod'?” Modrý jednorožec s monoklem a notýskem se na ni přísně podíval.

Saber nahodila nevinný úsměv.

“Něco na ten způsob. Zboží nemám, ale ráda bych nakoupila.”

Jednorožec si to zapsal do sešítku.

“A kde máte posádku?”

Saber se poškrábala za uchem a kopytem zavadila o náušnici. Na chvíli se zarazila a jednorožec na molu povytáhl obočí.

“Bohužel nemám. Jsem v obchodě nová a loď jsem zdělila. Posádka však odmítla se plavit pod kopytem klisny a tak se prostě sebrali a zůstali v přístavu. Nakonec mi nezbylo nic jiného než se vydat na nebezpečnou cestu přes moře, abych to zkusila tady.”

Jednorožec na ni nevěřičně zíral.

“Odkud jste se u kalipsé plavila, sakra?” neudržel se.

“Z Proudmooru,” pronesla pegaska a těšila se z toho výrazu, co ten pabl na své tváři vyplodil.

“Ale to je dva týdny plavby s dobrým větrem v zádech a plnou posádkou! To není možné!”

Saber se rozesmála, unaveně ale upřímně.

“To je mi líto pane, ale je to pravda. Mám zde potvrzení o odplutí, můžete se přesvědčit.”

Saber se svižným krokem vydala do své kapitánské kajuty a na stole plném papíru našla, co potřebovala. Pak se co nejrychleji vrátila zpět a podala lejtstro nevěřícímu úředníkovi. Ten vyvalil oči a začal se potit.

“Ale podle tohoto potvrzení vám plavba sem trvala pouhých patnáct dní? A to jste to zvládla sama!”

Pegaska se smála na celé kolo. Nečekala, že ji někdo takhle rozesměje hned při připlutí. Ale neměla na něj celý den.

“Víte co pane, nemám čas se s vámi tady vybavovat, co kdybychom to udělali takhle,” rudá pegaska zašátrala ve váčku, který měla u pasu a vytáhla tři pěkné tolary. Jednorožec se na ni nevěřičně zadíval.

“Co si o mě myslíte? Já nejsem...”

Saber přidala další dva penízky a úředníček se usmál.

“Ale já mám dva kamarády”

Saber si povzdechla.

O chvíli později se konečně dotkla kopyty pevné země. Byl to vždycky zvláštní pocit stát na něčem tak pevném. Za život moc pevniny nezažila. Jako hříbě možná, ale od chvíle, kdy se začala plavit jako pirát na otcově lodi, už tolik možností neměla. Navíc otec ji často nechával, i když dorazili do přístavu, raději na lodi jako stráž.

Protáhla se a uvažovala, zda by si prvně neměla dát krátkého šlofíka. Zavrtěla hlavou a vyrazila přes molo k prvním baráčkům. Udělal však jen tři kroky a zarazila se. Cítila se nějaká lehká. Kopytem zašátrala u pasu a povzdechla si.

Otočila se jako na kolovrátku a odběhla zpět na koráb. O chvíli později si to už znova vykračovala po nábřeží, ale tentokrát se svým mečem a měšcem, kde ještě pár drobných zbylo.

“Myslím, že je čas najít tu posádku,” zašeptala si sama pro sebe, “pirátskou posádku.”

Saber se konečně dostala do města.

Soulful Dew se plahočila městskou zástavbou a našťvaně si mrmlala takové nadávky, že by se za ni její rodiče styděli a určitě by ji vydělili.

To už udělali nejspíše stejně.

Čarodějku při své cestě znova přepadl příšerný vztek a kopla do nějakého džberu s vodou.

“Hej, co to děláš!?” zavřeštěla na ni nějaká stará klisna. “Taková kráska a dělá nám tu bordel! Tu vodu jsem měla na vaření, holčičko.”

Dew se na ni podívala a zavrčela.

“Nemáte ji nechávat na takovém blbém místě.” Když ale uviděla, že stařenka je o berly a i tak skřípe vzteky zuby, zarděla se studem.

“Promiňte, nechtěla jsem vám způsobit nějaké problémy.” Dew se rozzářil roh a všechna voda ze země se zvedla do vzduchu. Stařenka na ni s údivem hleděla a Dew se její obdiv líbil. Ráda předváděla, co se za své cesty naučila. Pak pomocí dalšího složitého kouzla vodu přenesla do vědra, aniž by v ní zůstaly nějaké nečistoty jako bahno, prach či jakákoli špína.

Džber přistál přímo před stařenkou, která byla zemní poník, a ta se na Dew usmála.

“Odpuštěno děvenko, odpuštěno. Vidím že s vodou to opravdu umíš. Nechtěla by jsi skočit ke mě na čaj?”

Dew na chvíli zatoužila po společnosti, ale celková nálada ji zabránila nabídku přijmout.

“Promiňte mi, ale musím jít. Mám ještě něco na práci,” zalhala modrá jednorožka a kvapem se vytratila. Koutkem oka totiž zahlédla stráž a nechtěla se s nimi dostat do křížku. Už jednou zde v Tall Tale měla s tou sebrankou problémy.

“Kdo probůh v dnešní době potřebuje povolení k pohybu,” zamumlala si pro sebe a vydala se pryč. Na stařenčiny tázavé pohledy už nedbala, stejně jako se nestarala o to, že by ji někdo mohl vidět při jejich kejklích.

Saber vše pozorovala zpovzdálí a musela se usmívat.

Ta klisna je zajímavá. Její síla je zajímavá. Pomyslela si a vyrazila stejným směrem co ona. Modrý jednorožec se jí ale v davu ztratil velice záhy a Saber zaklela.

Doufám, že ji ještě uvidím.

Dew mezitím dorazila až na kraj zátoky. Posadila se na kraji mola a sledovala odpolední slunce. Vlnky na moři šplouchaly a všudypřítomný skřek racků ji uklidňoval. Už nějakou dobu se pokoušela plavit, ale nikdy u žádné posádky nevydržela dlouho. Hřebci, kteří ji do nich brali, ji chtěli jen na jedno a to nebyl její styl. Dew hledala posádku, která by ji přijala jaká je. Svobodná, veselá a hlavně talentovaná čarodějka. Jenže když je kapitánem hřebec a ona mu není po vůli, tak to vždycky začnou kolovat ty řeči, že klisny na palubu nepatří a čarodějky přinášejí smůlu.

“Hlavně že hřebčí kouzelníci ne a to jsem jich poznala hodně neschopných.”

A impotentních.

Dew se začala smát.

“Tak tady jsi,” ozvalo se jí nad hlavou a Dew polekaně odskočila. Ohlédla se a spatřila rudou pegasku, jak na ni šibalsky pomrkává.

“Umíš moc pěkné věci holka,” pronesla ta pegaska a Dew nevěděla, o co se vlastně jedná. Začala tedy opatrně couvat. Zvláště když si uvědomila, že její náhlá společnost je ozbrojená mečem.

“Nevím, o co se jedná paní, ale s někým si mě určitě pletete.” Dew udělala další krok dozadu. Pegaska zase udělala naopak krok k ní.

“Neboj se mě, nemám v úmyslu ti ublížit. Měla bych pro tebe nabídku a..” Saber se dále nedostala, protože přímo za ní se objevili tři hřebci. Všichni byli podnapilí a to je rozhodně v tuto hodinu nešlechtilo. Vždyť správce přístavu snad teprve doobědval.

“Tak tady jsi!” Vrávorající ožrala, zemní poník zelené srsti a šedé hřívý s několika malými náušnicemi v uších a kroužkem v nosu si měřil střídavě Saber a Dew.

Saber samozřejmě netušila, o co se jedná, ale Dew až moc dobře věděla, kdo jsou ti tři, co zde proti ní stojí a jsou ožralí jak prasata.

“Greendayi, Metaliko a Roling Stone, vidím že vás kapitán taky nechal v přístavu. Moje chyba není, že jste taková hovada a ožiráte se uprostřed strážní služby.”

“Ale práskla jsi nás ty, mrcho!” vyprskl na ni jednorožec červené barvy a modré hřívý.

“Měli jste hlídat sklad střešního prachu a kdybych tam nepřišla se na vás podívat, tak by jste ho tím svým pokuřováním vyhodili do vzduchu!” okřikla je Dew. Začínala se jí vařit krev v hlavě.

“To kvůli vám mě kapitán Solas vyhodil. Když jsem se mu snažila vysvětlit jak špatní jste, tak místo toho vyhodil mě. Jak se tak dívám, nakonec ale udělal správnou věc,” odvětila Dew chladně. Vnitřně jí ale cloumal vztek.

“Za všechno můžeš ty, mrcho!” dál hudrovali tři poníci. Pegas, jednorožec a zemní poník vytáhli od svých opasků šavle a začali s nimi nebezpečně mávat.

Saber se rychle vyhnula náhodnému úderu šavlí a odstoupila od těch třech darebáků.

“Hoši,” pronesla “nechali by jste nás na chvíli být? Potřebuji si s vaší “kamarádkou” promluvit o samotě.” Hodila na Dew šibalský úsměv. Pak uchopila meč a jedním plynulým pohybem jej tasila. Trojice šavlí vyletěla do vzduchu a zapíchla se těsně vedle kopyt svých majitelů.

Ani Dew ještě nikdy neviděla nikoho takhle ovládat meč. Jen nevěřičně otevřela pusku a zírala.

“Tak to bychom měli, kde jsme to skončili?” Saber se otočila na vodní kouzelnici.

“Co kde jak ehm..” Dew stále nepobírala, co se právě stalo.

“No chtěli jsem si promluvit, ne?”

“Asi ano.” Dew jako očarovaná a zcela vyvedená z rovnováhy přikývla.

“Pozor!” zvolala náhle modrá jednorožčí slečna a strčila do překvapené Saber. Ta se svalila na bok a Dew ještě na poslední chvíli uhnula letící šavli.

Jeden z útočníků, jednorožec, se totiž vzpamatoval moc rychle. A jeho dva kamarádi už také přestali být kamenní a uchopili znova své zbraně.

“Jsi dcerou smrti!” zařvali jako jeden kůň a vrhli se vpřed.

Dew ale reagovala rychleji. Z mořské vody z přístavu se vymrštila velká vodní chapadla a zamířila si to přímo na trojici útočníků. Dříve než stačili reagovat je skropila ledová sprška a všichni hřebci začali vykašlávat slanou vodu. Mnuli si oči a potáčeli se ke kraji mola.

Saber si výskla.

Tak tuhle holku chci.

Udělala pár svižných kroků a stanula přímo za darebáky. Opatrně každého píchla mečem do zadnice a se smíchem sledovala, jak nadskočili a spadli přímo do moře. A nesmála se sama. Dew se také za břicho popadala.

Náhlé hvízdnutí je ale vyvedlo z chvíle radosti. Po nábřeží k nim mířilo hned šest strážců zákona a obě dvě kobylinky pochopily, že asi udělaly moc rozruchu. Obě dvě se rozeběhly stejným směrem a pelášily co nejdále to šlo. Obě dvě sotva dech popadaly, když se jim konečně povedlo dostat až k městskému tržišti. Stráže byli ale také vytrvalí a nezdálo se, že by jim vadilo se prodírat davem. Jako psí stopaři se nechtěli nechat zmást všeobecným zmatkem trhu.

“Rozdělíme se,” navrhla Dew a podívala se na Saber.

“Jak tě ale pak najdu?” postěžovala si rudá kapitánka.

“Před hospodou Drunken Sailer. Budu tam čekat.” Pak se jí Dew ztratila v davu.

“Taky mi mohla říct kdy a kde to vlastně je,” zabručela Saber a rozběhla se na druhou stranu než zmizela Dew.

O pár minut později se Saber konečně oklikou dostala ke své lodi. Oddechovala a píchalo ji v boku. Dlouho pořádně nespala, nejedla a ještě se zapletla do šarvátky.

Ty si holka fakt nedáš říct.

Red Saber si otřela zpocené čelo.

Mohla jsem celou dobu letět!

Saber se plácla kopytem do tváře. Už tak dlouho neměla možnost si zalétat, a tak nějak zapomněla, že je vlastně pegas.

“Jsem to ale...” nechtěla si nadávat.

Celá zpocená se rozhodla na chvíli zdřímnout.

Probudila se asi za hodinu. Podle slunce na obloze muselo být už někdy kolem třetí. Saber se zvedla a opláchla se vodou. Spánek na sluníčku ji vzpružil. Zašla do své kajuty a oblékla si svůj nejmilejší červený plášť. Chtěla udělat co nejlepší dojem.

O necelou hodinu později, plno bloudění a doptávání konečně Saber doklopýtala k zmíněné hospodě.

Drunken Sailer už na první pohled byla putyka a v putykách bývají nenajatí hřebci, kteří hledají možnost se znova dostat na palubu nějaké lodi. To byl ten lepší případ. Nebo tam popíjí banda kryplů, která umí jen děla problémy a na lodi práci nezastanou.

Saber si ale slibovala, že tentokrát bude mít štěstí. Pokud ne, tak to by znamenalo, že bohyně přílivu se na ni totálně vykašlala.

Dew tam už čekala a popíjela nějaký kouřící nápoj. Seděla před putykou na lavičce a foukala do své sklenice.

Saber hned zamířila k ní.

Modrá jednorožčí klisna vzhlédla od svého nápoje a nejistě se usmála na Saber. Prohlížela si se zaujetím její červený kabátec a hodnotila ji jako klisna klisnu.

Saber se nad ní postavila a přišla rovnou k věci.

“Nechtěla by jsi se přidat k mé posádce? Hledám poníky právě jako ty. Talentované a plné života.”

Dew jen nevěřicně zakývala hlavou.

“Takže vy jste kapitánka. Myslela jsem si to, když jsem vás uviděla v tom kabátu. Je docela hezký, ale možná by se ještě dal vylepšit.”

“Myslím že ne. Mám ho ráda takový jaký je.”

“Dobře, a kolik máte, madam, členů posádky?”

Saber se začala trochu ošívat, ale nakonec přiznala. “Pouze zatím jen mě. Má poslední posádka byla sbírka blbečků a kreatur, a tak jsem se prostě jednou se svou lodí vypravila sama na širé moře.”

Dew na ni nevěřícně zírala.

“Jako úplně sama? A se mnou bychom byly dvě?!”

“Nemusíš se čertit, určitě si tady seženu ještě pár poníků na palubu. Vypadá to tu slibně.” Saber ukázala kopytem na hospodu.

“Je plná holoty a budižkničemů. Ani čaj nemají dobrý.”

“Ty piješ čaj? Jsem si říkala, co to máš v té sklenici,” zasmála se Saber.

“Jo, dostala jsem na něj náhodou chuť, ale nestojí za nic. Jako by vyluhovali něco, co našli na zemi a včera to ještě lezlo,” otřepala se, ale znova se napila. Obličej se ji změnil na komický škleb.

“Ani jsme se nepředstavili,” začala Dew a dál zkoumala kapitánku. “Jmenuji se Souľful Dew, ale přátelé mi říkají jenom Dew. Nebude ti vadit, kapitánko, na lodi další klisna? Prý to přináší smůlu.”

Saber se na ni udiveně zahleděla. Přisedla si vedle ní na lavičku a otázala se. “Proč by mi to mělo vadit? Jsi snad jedna z těch, co si myslí, že klisna patří do kuchyně? Právě naopak, hřebci vaří líp a klisny šermují. Máme na to instinkt, víš.”

Dew se rozchechtala a vyprskla tak zbytek páchnoucí břečky, které zde říkali čaj.

“Jo, o tvých schopnostech s mečem by jsi mi mohla povídat. Bylo to úžasné, co jsi provedla na molu. Musíš být velice talentovaný šermíř.” Dewina pochvala dopadla na úrodnou půdu. Saber se trochu zarděla.

“Roky tréninku a tvrdý učitel...ale máš pravdu, na šerm mám talent,” poklepala na své znaménko.

“Jmenuji se jinak Red Saber, Kapitánka Red Saber z lodi Drakonis.” Nahnula se blíž k Dew a zašeptala ji do ouška. “Pirátská kapitánka.”

Dew polkla a Saber si toho všimla.

“Máš strach? Bojíš se pirátů?”

Dew se rozhlédla okolo a také ji zašeptala.

“To ani ne, ale zdejší přístav je proslulý tím, že zde piráty, ať velké nebo malé, všelijak před radnicí. Dávej si pozor, co tedy říkáš.”

Saber přikývla a obě dvě se rozhlížely, zda je nikdo neposlouchá. Zdálo se že ne, ani jedna si nevšimla stínu, který se stáhl do temné uličky.

“A co je, kapitánko, tvůj plán, až seženeš posádku? Budeš loupit a plenit jako ostatní piráti?”

Saber se šibalsky usmála.

“Od všeho trošku. Proč si při tom svobodném plavení nenamastit kapsy, ale co hlavně chci je najít jeden poklad. Ten největší poklad ze všech. Slyšela jsi někdy legendu o Diamantové jeskyni?”

“To je jen poklad z pohádek.” Dew pochybovačně zakroutila hlavou.

“Ne, to se mylíš, Dew. Já vím, jak ho najít. Víím totiž, kdo má mapu. A já ji získám. Mapu i ten poklad s tou nejúžasnější posádkou, jaká se kdy plavila po mořích. Budeš součástí té posádky, Dew? Odhodláš se zažít dobrodružství, o jakém se ti nikdy nesnilo?” Saber se rozbásnila a zvýšila trochu hlas.

Dew mlčela jen chvíli, protože se rozhodla téměř okamžitě.

“Dobře, půjdu do toho s tebou. Ale nevěřím tomu, že ho najdeme. Budeš mě muset přesvědčit. Ale jsem opravdu ráda, že mi nabízíš práci. Na lodi, kterou vede klisna, si nikdo nemůže stěžovat na to, že prý přinášíme neštěstí. Taková nabídka se neodmítá.”

Saber ji podala kopyto a Dew jej uchopila.

“Platí, první člene posádky. Nejsi asi zdejší, aby jsi mi poradila, kdo ještě potřebuje práci, co?”

Dew zakroutila hlavou. “Tak to opravdu nejsem. Jsem zde teprve týden a už toho města mám plné zuby.”

Saber si povzdychla.

“Co se dá dělat, tak já se po někom podívám sama. Sejdeme se večer tady. Až se setmí a ponocný bude rozžít lampy. Dobře?”

Dew přikývla. “Dobře, a já si zatím skočím na skutečný čaj.”

Tedy doufám. Modrá jednorožčí slečna se vydala najít tu stařenku, které prvně vylila vědro. *Snad to pozvání ještě platí.*

Saber za ní hleděla a uvažovala, zda opravdu má jít do té putyky a nabídnout někomu práci. Opravdu posádku potřebovala, ale myšlenka, že se bude houpat před radnicí, ji moc radosti nepřidala. Byla ale mladá a odvážná, takže se rozhodla riskovat. Už vstala z lavice a chystala se vstoupit, když přímo ze dveří vypadl nějaký hřebec. Byl celý od krve a očividně mu rozdrtili čelist. Nevěděla, zda byl mrtvý nebo živý, ale to se jí netýkalo. Opatrně vstoupila dovnitř.

Musela hned uhnout letící židli. Banda zeber se mydlila s pár námořníky špinavých jako prasata. Saber musela nakrčit nos, jak to tam páchlo. Byla zvyklá na všelicos, ale tohle bylo i na ni příliš.

Rychle se začala sunout ke straně, kde bylo ještě docela bezpečno. Další letící židle už takový problém nebyla, protože byla připravená. Posadila se na jednu židli a doufala, že se “zábava” za chvíli zklidní. Mezitím si prohlížela interiér hospody.

Špinavé stoly, nemyté sklenice a rozmlácené židle. Hospodský, masivní bizon, si očividně nedělal starosti s tím, jak jeho podnik dopadne. Jen stál za pultem, fandil zebrám a leštil pořád tu jednu jedinou sklenici. Taky jako jediná vypadala čistě. Přímou nad hlavou měl pověšenou velkou indiánskou čelenku. Když nad tím tak Saber přemýšlela, po zdech bylo plno pověšených věcí. Zvonečky, uzdy a dokonce nějaké bičíky. Saber se zachvěla pomyšlením, že by ji někdo bičoval nebo ona jej. Tato forma trestu jí nebyla po chuti a opovrhovala jí.

Stín se venku pohnul. Černý hřebec s žlutou hřívou se pomalu proplížil k putyce. Oděn v kápi, kterou ale neměl přetaženou přes hlavu, se opatrně rozhlížel okolo, a i když byl trochu otrhaný, nezapáchal. Ten hřebec o sebe jistě, když to šlo, dbal. Vstoupil dovnitř, a aniž by si ho někdo všiml, se ztratil v davu. A přitom to nebyl žádný čajíček, ale hřebec jak se sluší a patří.

Saber uvažovala, zda se má zvednout a jít si něco objednat. Ale protože zrovna námořníkům vylétávaly zuby všude kolem, rozhodla se to nechat na později. Ještě by ji nějaký špičák zebry skončil ve sklenici. Stejně byl zajímavý jejich zvyk brousit si zuby. Muselo to hodně bolet.

Saber létala v myšlenkách u zeber, když se za ní ozvalo:

“Prý hledáte poníky do posádky...pirátské posádky,” zašeptal jí tichý hlásek do ucha.

A Saber věděla, že bude zle. Málem se jí úlekem zastavilo srdce.